

[Christophersen.]

Samtidig blev der gennemført en indsats imod inflationsudviklingen. Vel, den er fortsat meget stærk, men jeg tror, vi alle med en vis gysen kan tænke på, hvordan det ville have været, hvis de 3 dyrtidsportioner fra 1. marts havde fået lov til at slå igennem med fuld kraft på prisniveauet. Så havde vi oplevet nogle prisstigningsbølger i dette forår, som ville have ligget langt over de bevægelser, vi alligevel er blevet præsenteret for.

Endelig er der som et led i valutaværnet gennemført midlertidige afgiftsforhøjelser, som har en direkte, umiddelbar begrænsning af importen til følge.

Boligforliget, der blev truffet beslutning om forleden dag, supplerer efter vores opfattelse på et vigtigt område denne økonomiske politik. I boligforliget ligger der en aftale om, at vi i de kommende år må søge at holde det samlede boligbyggeri inden for en ramme på 40.000 enheder. Dér drager vi altså en af de første og måske en af de vigtigste konsekvenser af PP II, af redegørelsen om perspektivplanlægningen. Vi foretager en begrænsning af ressourceforbruget inden for byggesektoren. Vi forsøger samtidig at give mere realistiske boligudgifter, sådan at der kommer et mere fornuftigt forhold mellem værdien af den bolig, man har, og den pris, man betaler for den.

Selv om der er gennemført en række betydningsfulde økonomiske indgreb, vil jeg imidlertid i dag advare mod enhver form for optimisme. Vi befinder os fortsat i en uhyre vanskelig økonomisk situation, med prisstigninger på 14-15 pct., med en effektiv rente på 17-18 pct. og med et betalingsbalanceunderskud, der vel kommer til at ligge omkring 7 mia kr. Her befinder vi os, til trods for at der er gennemført indgreb, som uimodsagt må have ført til og i det kommende efterår vil føre til meget betydelige begrænsninger af det offentlige og det private forbrug. Det fortæller os, at vi i den økonomiske politik kun befinder os ved begyndelsen, og det tror jeg alle partier i denne sal må indstille sig på. Det er i hvert fald regeringspartiets ganske bestemte opfattelse, at vi i den økonomiske saneringspolitik kun har taget de første nødvendige skridt. Derfor må både befolkningen og de øvrige partier i denne sal også være indstillet på, at det endnu i en lang periode vil være nødvendigt, at befolk-

ningen bærer ofre, og at man her i folketinget indstiller sig på at skulle gennemføre alvorlige, upopulære, men nødvendige foranstaltninger. Der vil i de kommende år ikke være plads til nogen udvidelse af det samlede offentlige og private forbrug. Der vil i de kommende år heller ikke være basis for de store lempelser på andre vigtige områder af den økonomiske politik. Det er altså, hvad jeg på venstres vegne ønsker at gøre de øvrige partier opmærksom på må være forudsætningerne for, at vi kan komme videre med saneringspolitikken.

Jeg vil i denne forbindelse godt påpege, hvilken betydning det imidlertid har og stadig vil have, at vi ud over vores egne muligheder for at gennemføre de nødvendige foranstaltninger også er medlemmer af en kreds, af et fællesskab i Europa. Vi er medlemmer af De europæiske Fællesskaber, og dette medlemskab har i det år, vi befinder os i, haft en ganske klar betydning for vore muligheder for at klare vores problemer. Vi har en valutaandtægt, som vel ligger omkring 4 mia kr. højere, end den ville have ligget, hvis ikke vi havde været medlemmer af fællesmarkedet. Det har hr. Kjeld Olesen ganske rigtigt gjort opmærksom på. Jeg tror, enhver kan forestille sig, hvor vanskelig en situation vi da ville have befundet os i.

De næste skridt, der da skal tages, hvad er så det? Ja, det er en gennemførelse af regeringens skattereformforslag med en forenkling af skattereglerne, med lavere trækprocenter, med en langt lempeligere beskatning af merindtægterne. Det er en udgiftsreform. Her har regeringen lagt en række tanker frem, venstre har lagt en række tanker frem. Det er ganske klart, at det, venstre er forpligtet på, er, at der opnås besparelser på 5 mia kr., men det er klart, alt kan drøftes, alle forslag kan indgå, og venstre står naturligvis fuldkommen frit i disse forhandlinger. Det, der er afgørende for os, er, at der tilvejebringes de nødvendige økonomiske forudsætninger for den nødvendige skattepolitik.

Lidt længere fremme ligger så overenskomstforhandlingerne, og der ligger den almindelige fastsættelse af indkomsterne i samfundet, for det er klart, det er ikke alene et spørgsmål om, hvordan lønindkomsterne fastsættes. Her er som sagt ikke plads til meget, og det må arbejdsmarkedets og erhvervslivets parter forstå, det må lønmodta-